

0414 – 14. april

La ikke synden ha herredømme i deres dødelige legeme, så dere skulle lyde den i dens lyster. Rom 6: 12.

Først bør vi her igjen legge merke til hvordan forholdet er når det gjelder de hellige. Apostelen lærer uttrykkelig at de som er rettfærdiggjort ved troen, er også helliggjort i sin ånd. De er «døde fra synden», er forenet med Kristus, og lever i et inderlig samfunn med ham.

Likevel anser apostelen det altså nødvendig med slike formaninger til dem: «La ikke synden ha herredømme» ... «så dere skulle lyde den i dens lyster». Slik står det altså til med de hellige: «ånden er villig, men kjødet er skrøpelig», og «djevelen har stor vrede». Gud utfører ikke sitt helliggjørelses verk i oss med en uimotståelig allmakt, men arbeider på oss med sitt ord og Åndens formaninger. Derfor må ingen være selvsikre, så de forakter formaningene og tror de er trygge for all fare.

Nei, vi står ennå på prøve, så lenge vi er på jorden. Vi må høre, legge merke til og være lydige mot Herrens røst. Da skal vi bli frelst om vi er aldri så skrøpelige, om vi roper fra dypet at vi går til grunne og ikke makter å oppfylle Herrens vilje – for det skal han selv ta seg av, bare vi lydig hører hans røst. I motsatt fall er vi bedratt, har falt i søvn og forakter lettsindig formaningene. Vi faller i syndens og djevelens snarer.

Kort sagt: disse omsorgsfulle formaningerne stemmer fullkomment overens med det apostelen har sagt om vår helliggjorte ånd, og vår forening med Kristus. Formaningerne er blant de ytre midlene Gud bruker for å fremme vår helliggjørelse. Denne formaningene er virkelig både klar, opplysende og «hålsosam» (god for vår åndelige helse).

Når apostelen sier: «La ikke synden ha herredømme i deres dødelige legemer, så dere skulle lyde den..», merker vi denne tanken: Selv om dere nå dessverre ikke kan være helt fri fra synden, så la den likevel ikke få herredømme i dere, så dere også begynner å tjene den i liv og gjerning.

Dette at synden bor i dere, at dere ennå kjenner på onde lyster, er allerede brudd på Guds hellige lov. Og hvis Gud dømte dere etter loven, så var dere fordømt bare på grunn av syndens lyster. Men nå kan vi i dette livet ikke bli helt fri fra synden. For den fullkomne renheten har vi først i himmelen og på den nye jord, hvor fullkommen rettfærdighet bor.

Så bruk likevel den nåde som dere har fått, og gjør motstand mot synden, så den ikke får herredømme i deres dødelige legemer. Så dere ikke også i gjerning utfører dens onde vilje. Men slik at dere likevel vandrer etter Ånden, selv om dere fortsatt kjenner på kjødets fristelser.

La oss ta for oss noen eksempler på dette. Noen har kanskje i ord eller gjerning fornærmet deg. Et sinne tennes i hjertet ditt. Gi den da verken medhold eller frie tømmer, så du også bryter ut i ord og irriterende handlinger. Men følg Davids gode råd: «Blir dere vrede, så synd ikke! Grunn i deres hjerte på deres leie, og vær stille!».

«Vær stille» i bønn til Herren om hans nåde og kraft. Ja, be ditt Fader vår, og spesielt denne bønne: «Forlat oss vår skyld som og vi forlater våre skyldnere!» Og «vær» så «stille» til det onde er gått over.

Det kan være gjerrighetens lyst som vil bedra deg, så du fristes til å foreta deg noe uærlig i din jordiske stilling. En uren lyst frister deg kanskje til å gjøre noe uanstendig, gjennom ord, kroppsspråk eller gjerninger. Eller hovmodig lyst frister deg, så du gjennom klesdrakt eller på annet vis forsøker å heve deg opp høyere enn den stilling Gud har lagt ferdig for deg blant menneskene.

Kort sagt: Mot alle mulige syndens lyster og fristelser må vi våke og be, og bruke alle nådens midler til å overgi dem til døden, så vi ikke lyder synden i dens lyster.

Allerede den første syndige lysten er jo uomtvistelig forbudt og fordømt av Gud. Derfor må også synden overgis til døden straks den begynner å røre på seg. Men all synd tar riktig nok ikke slutt så lenge vi ennå lever i dette syndens og dødens legeme. Derfor må den stadig motarbeides og undertrykkes, så den ikke får herredømme eller regjere i oss.

Luther sier at «synden er ikke tilgitt oss på den måten at vi så bare skal sove i kjødelig visshet, eller gjøre det kjødet har lyst til. Men synden er tvert imot akkurat derfor forlatt, for at den så også skal undertrykkes og overgis til døden. Så den ikke lenger skal være herre, men tjener, og ikke kunne skade oss.

Det er du som skal være herre, og si til kjødet: Du er full av urenhet og ondskap, misunnelse, hat, hevnlyst og andre onde lyster. Men du skal og må omsider ligge bundet, og mot din vilje gi opp overfor Ånden. Du urenhet har ikke noe å gjøre her. For her er Ånden herre i huset. Han skal da også ha herredømmet, og holde deg og dine lyster i tømme. Ja, korsfeste og kvele deg».

Så modig kan vi vel ikke alltid tale og opptre overfor fristeren. Når striden blir virkelig hard, må vi vel ofte heller påkalle Herren gjennom bønn og tårer. For vi vet vi er fortapt hvis han trekker sin hånd tilbake. Ja, at vi makter og har ikke noe som helst mer enn det han til enhver tid gir oss.

Men i ham skal vi da også få en slik makt over synden, at vi ikke skal tjene den, men fortsatt stadig få vandre etter Ånden.